— Какво прави ли? Спи. Цѣлъ день спи момчето.

Не повѣрвалъ чорбаджията на селянитѣ, па отишълъ на нивата, но се скрилъ — да го не види момъкътъ.

И гледа: дошълъ момъкътъ на нивата, спрѣлъ се подъ крушата и я пита:

— Добро утро, крушо.

— Добро утро.

— Ще спимъ ли днесъ или ще жънемъ? Чакай, да видимъ, какво има въ торбата.

Въ торбата имало пакъ сухъ хлѣбъ и глава лукъ. Оставилъ момъкътъ торбата на страни и си легналъ подъ крушата.

Вечерьта чорбаджията казалъ на жена си:

— Сложи на момчето въ торбата топълъ хлѣбъ, сирене и едно варено пиле, да го видя азъ него утре, какво ще прави.

На другата зарань отишълъ момъкътъ на нивата, спрѣлъ подъ крушата и казалъ:

— Добро утро, крушо!

— Добро утро, момко.

— Ще жънемъ ли днеска или ще спимъ?

— Я отвържи торбата да видимъ, какво има вжтре, че тогава ще кажа, какво да правимъ.

Отвързалъ торбата, видѣлъ хубавата гостба, засмѣлъ се и рекълъ:

— Чакай да се нагостя сега, че днеска спане нѣма. Ще жънемъ.

Похапналъ си момъкътъ, опретналъ се, пожънналъ нивата до пладне, а до вечерьта я вързалъ.

Затова казватъ:

— Храни душа, да те слуша!

Вас. Павурджиевъ